

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

ANNE TERESA DE KEERSMAEKER / ROSAS

Rosas danst Rosas

Temporada 2017-18

Del 5 al 8 d'octubre de 2017

A les 20 h (dg 18 h). Sala MAC. Preu 22€

Sinopsi

Rosas danst Rosas va ser creada l'any 1983 i va esdevenir referència internacional de la dansa postmoderna. La peça es fonamenta en el minimalisme a partir de la música repetitiva de Thierry De Mey i Peter Vermeersch, creada simultàniament a la coreografia. Quatre ballarines *es ballen* una vegada i una altra: l'esgotament i la perseverança creen una tensió emocional que contrasta fortament amb l'estructura rigorosa de la coreografia. Un nou repartiment de joves ballarines interpretarà aquesta nova posada en escena de *Rosas danst Rosas*.

Rosas és la companyia que la coreògrafa i ballarina Anne Teresa De Keersmaecker va fundar el 1983, durant la creació de la peça *Rosas danst Rosas*. Des del seu debut el 1982 amb *Fase, Four Movements to the Music of Steve Reich*, De Keersmaecker s'ha involucrat en una rigorosa exploració i articulació del moviment, des de les formes més simples a les més complexes. La relació entre moviment i música és essencial per al concepte de dansa de la coreògrafa. Així, Rosas ha estès l'art de la dansa com un acte d'escriure moviments en el temps i l'espai, i al llarg dels anys ha explorat la coreografia en relació amb altres forces compositives, com ara la música, la geometria, les arts visuals o el llenguatge.

Rosas danst Rosas

El 1983, Anne Teresa De Keersmaeker va irrompre en l'escena internacional amb *Rosas danst Rosas*, una peça que ha esdevingut un referent en la història de la dansa postmoderna. *Rosas danst Rosas* es fonamenta en el minimalisme que ja va caracteritzar *Fase* (1982): els moviments abstractes configuren la base d'una estructura coreogràfica en capes en què la repetició assumeix el protagonisme principal. La intensitat dels moviments es contraresta amb els petits gestos quotidians.

Rosas danst Rosas és una peça inequívocament femenina: quatre ballarines *es ballen* una vegada i una altra. L'esgotament i la perseverança creen una tensió emocional que contrasta fortament amb l'estructura rigorosa de la coreografia.

Thierry De Mey i Peter Vermeersch van crear una música repetitiva i «maximalista» de manera simultània a la coreografia. Un nou repartiment de joves ballarines interpreta aquesta nova posada en escena de *Rosas danst Rosas*.

Rosas danst Rosas

Text de Marianne Van Kerkhoven

A «Kritisch Theater Lexicon / Anne Teresa De Keersmaeker» (1998)

El 1983, Anne Teresa De Keersmaeker va irrompre en l'escena internacional amb *Rosas danst Rosas*, una peça que va inaugurar el Festival del Kaaitheater a Brussel·les i, alhora, va significar el debut oficial de la companyia Rosas. Les quatre ballarines que originalment integraven Rosas eren exalumnes de Mudra: a Anne Teresa De Keersmaeker i Michèle Anne De Mey se'ls van unir Fumiyo Ikeda i Adriana Borriello. La música de *Rosas danst Rosas*, composta per Thierry De Mey i Peter Vermeersch, es va crear en paral·lel a la coreografia. L'obra està formada per cinc parts i tant la música com la dansa es basen en principis repetitius i minimalistes.

A *Rosas danst Rosas* (peça de la qual s'ha fet una pel·lícula amb el mateix títol) s'entrellacen dos tipus de moviments: d'una banda, moviments abstractes que són difícils d'etiquetar, i, de l'altra, gestos més concrets i recognoscibles, com ara passar-se la mà pels cabells, estirar-se una camisa, girar el cap de manera sobtada... Aquests gestos tenen un significat directe, atès que fan referència a moviments quotidians. Sembla com si les petites coses que passen durant el procés de creació s'haguessin incorporat a l'obra com a citacions literals. Però no és únicament a través dels moviments que la proximitat il·lusòria de la peça («només és dansa») es tensa constantment cap a una realitat molt més mundana. Per exemple, en l'intermedi entre la primera i la segona part, les ballarines es posen les sabates i col·loquen les cadires, es planxen la roba i es prenen el temps necessari per recuperar l'alè. I novament, al final de la quarta part, físicament molt exigent, les ballarines mostren obertament el seu cansament: es queden dretes a l'escenari, panteixant i suant visiblement.

Aquests moviments curts mostren «l'altra cara» de la dansa com a art del cos, un aspecte que no es pot veure en les representacions de ballet clàssic; fins i tot les coreografies més modernes tendeixen a amagar qualsevol signe d'esforç i cansament.

Per contra, en l'obra de De Keersmaeker, també després de *Rosas danst Rosas*, sovint s'hi rebutja la il·lusió que les peces de dansa escenifiquin realitats completament diferents a les de la vida física quotidiana. Així, per exemple, De Keersmaeker mai no aspira a executar a la perfecció les seves obres coreogràfiques: deixa que les ballarines duguin a terme moviments simultanis lluny de la perfecció absoluta. És per això que les interpretacions de Rosas sempre es caracteritzen per una expressivitat i «humanitat» especials.

La primera part de *Rosas danst Rosas* es desenvolupa al terra i en silenci. Mentre roden per terra, i amb passos intermedis, les quatre ballarines dibuixen un moviment en diagonal des de la part superior dreta de l'escenari fins a la part inferior esquerra, acompanyat de la música purament «humana» del panteix, dels braços que piquen a terra, dels cossos que llisquen... La segona part té lloc en petites fileres de cadires col·locades en diagonal (igual que a «Come Out», a *Fase*). Els moviments consisteixen en gestos ràpids, durs i enèrgics que responen als cops metàl·lics de la música de percussió. La tercera part, com la primera, és un joc entre línies rectes i diagonals que es veu accentuat pels passadissos de llum en què es mouen les ballarines.

El moment en què una espatlla queda al descobert, de manera intencionada o no (un ritual de seducció?) és un dels gestos més sorprenents d'aquesta part de l'obra. La quarta secció consisteix en una dansa de grup en què les ballarines es mouen en un accentuat crescendo fins als límits de l'esgotament físic i en què s'alternen les diagonals, les línies rectes i els cercles. La part final és una coda molt breu que consisteix únicament en gestos genuïns i concrets lligats a l'extenuació de les ballarines. Al llarg de tota la peça, les quatre dones ballen a l'uníson en molts moments, però també hi ha espai per provar totes les combinacions possibles amb les quatre intèrprets. Així, per exemple, tres ballarines fan el mateix moviment mentre la quarta fa el moviment contrari, o segueixen un mateix recorregut de dues en dues, o una més una més dues, o una més dues més una, i així successivament.

A *Rosas danst Rosas* també van sorgir per primer cop diferents focus de tensió que han esdevingut característics de tot el treball posterior de De Keersmaeker. En concret, destaca el contrast entre les estructures racionals («premeditades») i les emocions plenes de significat, la dialèctica entre l'agressivitat i la tendresa, o la interacció entre la uniformitat (de vestuari o de moviments) i la individualitat (la singularització d'un vestuari idèntic en funció de les diferències físiques de les ballarines, o els accents individuals en l'execució dels moviments a l'uníson).

Crèdits

Coreografia

Anne Teresa De Keersmaeker

Ballada per (*en alternança*)

Laura Bachman, Léa Dubois, Anika Edström Kawaji, Yuika Hashimoto, Laura Maria Poletti, Soa Ratsifandrihana

Creada amb

Anne Teresa De Keersmaeker, Adriana Borriello, Michèle Anne De Mey, Fumiyo Ikeda

Música

Thierry De Mey, Peter Vermeersch

Escenografia

Anne Teresa De Keersmaeker

Músics (gravació)

Thierry De Mey, Walter Hus, Eric Sleichim, Peter Vermeersch

Disseny il·luminació

Remon Fromont

Vestuari

Rosas

Producció 1983

Rosas & Kaaitheater

Coproducció 2017

Sadler's Wells (London), Les Théâtres de la Ville de Luxembourg

Durada

1 h 45 min

Estrena mundial

06/05/1983, Kaaitheaterfestival al Théâtre de la Balsamine (Brussel·les)

Rosas rep el suport de la Comunitat Flamenca.

ROSAS

Rosas és la companyia que la coreògrafa i ballarina Anne Teresa De Keersmaecker va fundar el 1983, durant la creació de la peça *Rosas danst Rosas*. Des del seu debut el 1982 amb *Fase, Four Movements to the Music of Steve Reich*, De Keersmaecker s'ha involucrat en una rigorosa exploració i articulació del moviment, des de les formes més simples a les més complexes. La relació entre moviment i música és essencial per al concepte de dansa de la coreògrafa. Així, Rosas ha estès l'art de la dansa com un acte d'escriure moviments en el temps i l'espai, i al llarg dels anys ha explorat la coreografia en relació amb altres forces compositives, com ara la música, la geometria, les arts visuals o el llenguatge. La implicació de De Keersmaecker amb aquestes disciplines s'ha materialitzat en col·laboracions amb experts –músics, compositors, artistes visuals, actors o escriptors– que han participat i actuat en algunes de les produccions de la companyia.

Paral·lelament a la creació de noves peces, Rosas segueix interpretant i ensenyant el seu repertori, que ja abasta un període de 30 anys. D'aquesta manera, el passat artístic de la companyia constitueix un llegat per a les noves generacions de ballarins i públic. Des que els primers treballs de De Keersmaecker van començar a cridar l'atenció internacional, Rosas ha sabut construir una presència forta i vital en el món de la dansa que l'ha dut a treballar amb sales de teatre, companyies teatrals, òperes, festivals, espais expositius i plataformes educatives. Amb la col·laboració i el suport de l'òpera De Munt/La Monnaie, on Rosas va ser la companyia resident de 1992 a 2007, i del Kaaithheater, Rosas ha gaudit d'una seu duradora en els escenaris de Brussel·les, i ha treballat amb aquests centres per promoure projectes com ara P.A.R.T.S., Bal Moderne i WorkspaceBrussels. Aquests projectes, que es van materialitzar i consolidar gràcies al suport de Rosas, s'han anat desenvolupant per convertir-se en organitzacions totalment independents, que han deixat espai per a la creació de nous projectes propis de la companyia, com ara Dancingkids i RondOmDans.

Les instal·lacions de Rosas a Brussel·les apleguen innumbrables activitats i recursos artístics en les arts escèniques. Actualment, la companyia comparteix les seves infraestructures amb P.A.R.T.S. i amb la formació de música contemporània Ictus. A més, també comparteix els estudis amb WorkspaceBrussels, els participants als Summers Studios i amb nombrosos artistes i companyies que hi treballen. Així, el centre s'ha convertit en un lloc de trobada clau a Brussel·les on joves talents i artistes consolidats poden reunir-se i enriquir-se mútuament.

Anne Teresa De Keersmaecker

El 1980, després d'estudiar dansa a l'escola Mudra de Brussel·les i a la Tisch School of the Arts de Nova York, **Anne Teresa De Keersmaecker**, nascuda el 1960, va crear *Asch*, la seva primera peça coreogràfica. Dos anys més tard va presentar *Fase, Four Movements to the Music of Steve Reich*. El 1983, De Keersmaecker va fundar la companyia de dansa Rosas a Brussel·les, mentre estava immersa en el procés de creació de *Rosas danst Rosas*. Des de la irrupció d'aquestes obres innovadores, el seu treball coreogràfic s'ha basat en una prolífica i rigorosa exploració de la relació entre música i dansa. Així, ha creat un gran nombre de peces que incorporen estructures i partitures musicals de diferents períodes, des de la música antiga a la més contemporània i popular. La seva activitat coreogràfica també inclou els principis formals de la

geometria, els patrons numèrics, la naturalesa i les estructures socials per tal d'oferir una perspectiva única de l'articulació del cos en el temps i l'espai.

De 1992 a 2007 Rosas va ser la companyia resident a De Munt/La Monnaie, l'òpera de Brussel·les, on De Keersmaecker va dirigir una sèrie d'òperes i peces per a grans formacions que des d'aleshores han estat interpretades per companyies d'arreu del món. A *Drumming* (1998) i *Rain* (2001), totes dues amb la formació de música contemporània Ictus, les complexes estructures geomètriques del punt i el contrapunt, juntament amb la música minimalista de Steve Reich, van crear fascinants coreografies de grup que constitueixen un segell icònic i definitiu de Rosas com a companyia de dansa. Durant la seva etapa a La Monnaie, De Keersmaecker també va crear *Tocatta* (1993), amb fugues i sonates de Johann Sebastian Bach, autor al qual ha recorregut habitualment en la seva producció. Amb *Verklärte Nacht* (tant la versió de 1995 per a catorze ballarins com la versió de 2014 per a tres), De Keersmaecker va desplegar el seu costat més expressionista en donar vida a la tempestuosa narrativa del sextet de corda romàntic d'Arnold Schönberg. També va explorar el teatre, el text i la interdisciplinarietat amb *I said I* (1999), *In real time* (2000), *Kassandra - speaking in twelve voices* (2004) i *D'un soir un jour* (2006). A més, va posar l'accent en la improvisació en la coreografia, juntament amb l'ús del jazz i la música índia, en peces com ara *Bitches Brew / Tacoma Narrows* (2003, amb música de Miles Davis), i *Raga for the Rainy Season / A Love Supreme* (2005).

El 1995 De Keersmaecker va fundar l'escola P.A.R.T.S. (Performing Arts Research and Training Studios) a Brussel·les, en col·laboració amb De Munt/La Monnaie.

A les seves últimes creacions, De Keersmaecker's «despulla» la coreografia fins reduir-la als principis essencials: les limitacions espacials dels patrons geomètrics; els paràmetres corporals de generació de moviment, des de la màxima simplicitat del fet de caminar a la màxima complexitat del ball, i la fidelitat a la partitura (musical o d'un altre tipus) per a l'escriptura coreogràfica.

El 2013, De Keersmaecker va tornar a la música de Bach (en directe) a *Partita 2*, un duo amb Boris Charmatz i ella mateixa com a protagonistes. Aquell mateix any va crear *Vortex Temporum*, una interpretació de la peça de música espectral del mateix títol, composta el 1996 per Gérard Grisey, en què porta la seva predilecció per escriure moviments a partir de partitures musicals a un nivell extrem de sofisticació. En aquesta obra, els ballarins de Rosas i els músics d'Ictus interpreten un diàleg constant de tu a tu entre música i coreografia. El 2015 la peça es va adaptar al format expositiu a WIELS, Brussel·les, amb el títol de *Work/Travail/Arbeid*.

El mateix 2015 Rosas va presentar *Golden Hours (As you like it), on per primer cop feia servir el cos d'un text (Al vostre gust, de Shakespeare) com a partitura per al moviment, de manera que la música (l'àlbum Another Green World de Brian Eno de 1975) deixava de ser un simple marc per crear una atmosfera acollidora. Aquell mateix any, Anne Teresa De Keersmaecker va continuar explorant la relació entre text i moviment a *Die Weise von Liebe und Tod des Cornets Christoph Rilke*, una peça basada en el text homònim de Rainer Maria Rilke. A començaments de 2017 l'Òpera de París va convidar-la a dirigir l'òpera *Così fan tutte* de Mozart.*

A la monografia de tres volums titulada *A Choreographer's Score*, publicada per Rosas i Mercatorfonds, De Keersmaecker comparteix amb la musicòloga i teòrica de les arts escèniques Bojana Cvejić una àmplia visió sobre el procés creatiu de quatre de les seves primeres obres i de *Drumming*, *Rain*, *En Attendant* (2010) i *Cesena* (2011).

PREMSA

MERCÈ ROS

93-256 26 14

mros@mercatflors.cat

www.mercatflors.cat

MERCAT DE LES FLORS
Consorei format per

Amb la col·laboració

